

sau nepămintene) îndrăgostite de campionul solitar al contraofensivei terestre, aceleași uzine sau mine părăsite în care-și fac cuib odioșii invadatori... Din acest serial nu răzbate decât spaima supercivilizației de consum în fața unei eventuale super-supercivilizații, dorința de a bicui nervii moleșiți ai spectatorilor, incapacitatea de a închipui niște relații logice, firești chiar cu — să zicem — posibilități mesageri ai unor lumi extragalactice.

Curios este faptul că s-a renunțat, pe rînd, la. *Răzbunătorii*, la *Incoruptibilii* — care, orîșicît, aveau calitățile lor (de umor, de autenticitate, de personaj, de dramaturgie) — pentru a se prelua acest serial orgolios și stupid, în care singurul lucru acceptabil este figura atrăgătoare (deși cam crispată de obsesia vizitatorilor) a lui Roy Thines (dar care serial nu a avut un actor simpatie în rolul principal?). Nu înțeleg de ce trebuie să li se bage în cap telespectatorilor că fără acest superman, fără acest Hercule al erei cosmice, pămîntul ar fi fost de mult luat în stăpînire de ființele extraterestre deghizate în oameni și puse exclusiv pe fapte urite... Vreau să cred că telespectatorii își păstrează umorul și se amuză copios în fața acestor apariții bune doar de speriat copiii. Nu mai există căpcăuni, există, vorba lui Coșășu, *inveidărs...*

Trebuie făcut, deci, ceva împotriva locurilor goale din jurul televizoarelor, trebuie încercat, trebuie îndrăznit. Și în direcția distractivului, și în direcția instructivului — ceva în genul admirabilelor lecții-concert ale lui Leonard Bernstein, ceva în genul bunelor spectacole de istoria teatrului universal, ceva în genul suitei neorealiste de la telectinematică, ceva în genul marilor anchete sociale, ceva în genul marilor concursuri, ceva în genul marii fantezii. Fiindcă unde nu e fantezie, nu e televiziune...

D. Solomon

STAGIUNEA ÎN DEZBATEREA A. T. M.

Am primit cu bucurie — într-una din ultimele zile ale lunii decembrie — din partea ATM, o invitație la o dezbatere. Tema anunțată: „Unele probleme privind valorificarea creației dramatice în spectacolele din prima parte a stagiunii 1971—1972“.

Nu prea numeroșii participanți au ascultat cuvîntul introductiv rostit de Dina Cocoi, vicepreședinta ATM, care a încercat — prin câteva aprecieri legate de repertoriu, de calitatea unor spectacole și de audiența lor la public — să ofere discuției un punct de pornire. Dar, fie că aprecierile au fost cam generale, fie că tema, oarecum difuză, n-a captat realmente interesul auditoriului, discuția a demarat greu și a continuat dezlinat. O idee s-a cristalizat totuși: că nivelul creației de piese și spectacole se resimte de pe urma scăderii tonusului mișcării de idei în teatru — de unde necesitatea imperioasă a unei inițiative care să învie buna tradiție a colocviilor estetice și profesionale, să constituie fermentul unui curent de opinie. Unii dintre vorbitori (Valentin Silvestru, Beate Fredanov, Sanda Faur, George Carabin, Natalia Stancu) au adus exemple și propuneri menite să contribuie la dinamizarea climatului de creație, lansînd un apel energie împotriva pasivității intelectuale, a lincezelii, a indiferentismului; apel la care, evident, subscriem.

Nu însă fără a sublinia o condiție esențială pentru autoritatea artistică și eficiența oricărui for de dezbatere: capacitatea de a mobiliza în primul rînd valorile autentice ale teatrului, personalitățile creatoare, marii artiști, în absența cărora cele mai nobile deziderate rămîn literă moartă (ba chiar riscă, sub presiunea mediocrității, să se transforme în contrariul lor, apunînd criteriul de valoare). Din păcate, la prea rarele reuniuni inițiale de ATM, această absență a devenit de multă vreme cronică. Iată un subiect de meditație pentru conducerea asociației oamenilor de teatru: ce ar fi de făcut pentru a realiza puterea de atracție, a obține creditul moral, adeziunea vîrfurilor mișcării teatrale, astfel încît asociația să devină într-adevăr o forță capabilă să se impună în viața noastră artistică.